WALDEMAR KLEIN.

Novell

AF EMILIE FLYGARE CARLEEN.

Forts. från föreg. n:r.

De resande skakade hvarandras händer, och på en hjärtlig omfamning följde frågor och svar i legio.

— Nå, sannerligen, ropade brukspatronen, detta är ett lyckskott, för hvilket jag tackar min goda stjärna. Mer än en dag har förflutit, sedan vi för åtta år tillbaka skildes i Upsala.

— Ja, det är det visst, svarade officern. Men vi måste dricka ett glas på återseendet. Hej, gästgifvare, har ni något att dricka, som dugar?

— Jag fruktar, yttrade gästgifvarfar och ref sig betänkligt bakom örat, jag fruktar det är surt. Du har ju ej bryggt se'n före jul, Märta?

— Ha, ha, ha, skrattade brukspatronen, det synes att bror K— ej är van att resa mellan Smålands gästgifvargårdar, ty då frågade du ej här efter nektar. Men ser du, tillade han med stolt självförnöjelse, den saken skall jag afhjälpa. Jag reser aldrig utan att vara försedd med alla de förnödenheter, som kunna förljufva äfven den mest ledsamma färd.

— Aha, herr brukspatron, återtog värden, som började begripa hvad slags dricka herrarne menade, det är ej öfverallt så tomt som här; och ha herrarne sin väg förbi Ljungby i afton, så lofvar jag att där finns mera punsch och vin än ni uti all er lifstid dricker upp.

— Huru kommer det till, fader gästgifvare? frågade herrarne, roade af denna ifver.

— Jo, jo, där är stor bal i afton, och om herrarne resa snart — mina hästar stå till tjänst — tror jag visst, att ni kan hinna fram i tider.

— För tusan hakar, det förslaget var ej rasande! menade baron K—. Det är emellertid skada, bror St—hal, att jag af två skäl ej kan följa det: först emedan min väg icke ligger ditåt....jag skall besöka några släktingar i trakten af Jönköping——och för det andra och viktigaste att min kassa, uppriktigt sagdt, ej är vid den briljanta författning att hon tål några extra turer.

— Äh, inte annat! Jag hoppas baron K— inföll skämtande brukspatron St—hal, gör mig den äran att anse min kassa, nu som fordom alldeles som sin egen. Min väg går förbi Ljungby, och vi kunna där hafva en rätt rolig afton.

— Må göra då, hedersbror, svarade baronen muntert. Jag kan aldrig nekaå en van en så angenäm begäran.

— Nå, då är det afgjordt! yttrade brukspatronen och fyllde glasen med fräsande champagne. Låt oss nu klinga, min bror, och sedan hastigt och lustigt ut — annars hinna vi icke fram i tid.

En kvart därefter var det förspändt, och herrarne tillsammans i en släde svängde vägen framåt till Ljungby köping.

— Nå, började brukspatronen, sedan man makat sig i behörig ordning, du skref "ryttmästare" i dagboken — ursäkta en gammal vän, hur har det gått till?

— Helt enkelt. Du påminner dig, att min onkel öfversten skaffade mig en kornets-beställning vid s—ska dragonerna. Sedan jag var anställd, blef det min egen sak att genom ett alltid noggrannt uppförande vinna mina förmäns välvilja. Vid alla möten var jag idel uppmärksamhet mot de gamla krigsbussarne, om dagen allas charge d'affaires, och om aftnarne spelade jag med dem. Mot allas fruar och döttrar visade jag mig artig på baler och soireer. Sålunda blef jag allmänt omtyckt, samt efter några år genom goda rekommendationer utnämnd till löjtnant. Mitt gamla lif fortsattes oafbrutet, och då för två år sedan en ryttmästare vid regémentet var gammal nog för att taga afsked och såsom militär säker att hurtigt rida förbi några dussin skrifkarlar till postkontoret i X. Y. Z., där en extra ordinarie åtagit sig att mot halfva sportlerna sköta göromålen, blef saken genom min onkels bekantskaper uppgjord. Min företrädare, trött af tjänsten och med utsikt på en lugn ålderdom, längtade lika ifrigt att stiga ur sadeln som jag att fastare kvarhålla mig i den. Ackordssumman anskaffades genom lån ur en viss kassa, och på sådant sätt är jag nu med din tillåtelse ryttmästare.

— Det gläder mig af hjärtat....Men hur står det till med likviden till den nämnda kassan?

— Halfva summan är redan betald. För den andra hälften, som ej ännu på ett år är förfallen, spekulerar jag på något fördelaktigt giftermål....Men nu torde du dock tillåta mig att fråga af hvad orsak jag, i stället att finna dig som en välbeställd domare skipa lag och rätt från den väldiga tingsalen, hör dig kallas brukspatron?

— Det har skett i följd af den erkändt goda grundsatsen: skomakare, blif vid din last! Jag tänkte så här: Hvad behöfver den, som har tillräckligt bönder på sina gods att krångla med, draga öfver sig hela häraders? Godt jag kunde styra dem jag har! Min far blir gammal och behöfver min hjälp. Två bruk förmår han icke sköta; det är så godt att resa hem som att dagligen svettas i kollegium och springa på uppvaktning hos professorerna. Sagdt och gjordt. Sedan jag för mitt nöje bildat mig några år vid universitetet, reste jag hem, och emottog af min ärade herr fader ett af hans bruk för gen räkning. Men som min hälsa alltid varit klen, så beslöt jag att begagna de varma baden i Tyskland; och efter att ett par år ha svärmat utrikes, återvände jag till fädernehuset, rik på glada minnen, men utan att hafva vunnit något synnerligt för hälsan. Nu sköter jag med mycken fördel min rörelse och företager blott mindre resor i affärer. Jag ämnar mig nu till Halmstad. Sedan skall jag tillbringa ett par månader i Köpenhamn.

— Ack, du lyckliga människa, suckade ryttmästaren, säg mig hvarföre du, med så många lyckans förmåner icke äfven äger den att hafva en söt intagande hustru?

— Ah, ser du, skämtade brukspatronen, jag är för granntyckt. Jag har ännu icke funnit någon kvinna, för hvilken jag velat uppoffra min frihet. Vi torde kanhända bland Ljungbys skönheter i afton få se någon fager mö, som kan fängsla oss med sina rosenbojor.

— Ödmjuka tjänare! Sådana bojor tackar jag för. De, som skola fängsla mig, måste vara af rent guld! menade baronen.

— Du är således spekulant på det lotteriet; men tro mig, bror, hade blott en fläkt af den sanna kärlekens anda vidrört dig, vore du ej så noga med guldet, hvilket i alla fall för att komma i beräkning profanerar själfva känslan.

— Hvad, hvad hör jag! jublade ryttmästaren. Är detta en utgjutelse af den, som aldrig funnit någon kvinna, för hvilken han velat uppoffra sin frihet! Utan att hafva erfarit det, kunde du aldrig hålla ett så stätligt tal för mig.

— Jag medger att jag känner ett fruntimmer — och en svag rodnad spred sig öfver det bleka ansiktet; till och med rösten, som annars var sträf och befallande, blef nu så vek att baronen, som ej just var någon vän af sådana rörelser, blef halft melankolisk, ja, jag känner en, som motsvarar det ideal, jag många år burit i mitt hjärta; men att känna och hafva vunnit är måhända skildt genom en länk, som blott tiden kan afnöta.

— Bah! menade ryttmästaren, hvars åsikter i dessa ämnen just icke voro allt för stränga. Jag skulle tro, att för dig kunde en dylik definition icke komma i fråga. Hvilken flicka ville väl neka att emottaga den rike brukspatronens hand?

— Här är fråga hvarken om att emottaga eller förkasta! svarade St—hal torrt. Jag har ej gjort något anbud och ämnar ej heller göra det.

—Nå, nå, du har alltid varit litet egen, och anslog jag en falsk sträng, får du ursäkta mig, min bror! sade baronen och log försonligt åt sin väns förtrytelse.

Sedan det gått friskt undan på den väl uppkörde vägen till Ljungby, ropade brukspatronen vid ankomsten till gästgifvaregården, tillika själfva bal-lokalen: Så så, nu äro vi på ort och ställe. Hvad menar du, skulle vi ej hafva oss litet middag, ehuru det är afton? Supeen blir ej förr än klockan 2 a 3 i natt.

Häremot hade ryttmästaren ingentjng att invända. Man körde fram till dörren, som likväl allaredan var helt och hållet tillspärrad af folk. Sedan baronen med sina goda armbågar banat sig väg genom trängseln, anträffades en jungfru, hvilken mot tredubbel betalning förskaffade dem ett enskildt rum. Musikens lifvande toner återklingade redan från danssalen, och våra resande skyndade att, så fort som möjligt, styrka sin kropp efter kölden och den hastiga färden, hvarefter de klädde om sig och uppsökte balrummet.

Första dansen var nyss slutad, och på långa bräder, öfverklädda med hvita laken, strålade här ortens kvinliga skönheter. Våra vänner nyttjade både sina naturliga och konstgjorda ögon för att bestämma åt hvad håll de borde ställa kosen. På båda sidor om salen ledde dubbeldörrar åt andra rum. De resande förfogade sig åt den ena, men funno utgången tillspärrad churu båda dörrarne voro aflyftade. Uti en här belägen mellanförstuga, som förde till klädrummet, voro upphöjningar anbragta för musiken, hvilken bestod af åtta musikanter utaf Kronebergs regemente. Där var således ingen passande plats. Med biträde af sina lorgnetter erhöllo de slutligen sikte på ett rum som utgjorde medelpunkten för herrarnes nöjen. De styrde dit och hamnade lyckligt bland grupper af äldre och yngre män, virabord, punchbålar, tobak och högar af pipor.

Brukspatronen träffade här ett par bekanta, hvilka åtogo sig att presentera dem för damerna. För att så mycket bättre kunna bestämma sitt val, fattades posto vid tröskeln, och nu läto de sina blickar anträda en upptäcktsresa utefter den förutnämnda raden; men dessa blickar voro på långt när icke halfvägs, då dörrarne åt stora förstugan öppnades och ett fruntimmer, otvifvelaktigt en förnäm dam, inträde, åtföljd af tre gracer.

Damens klädsel efter då varande bruk var ytterst praktfull: en lysande siden-walterscotts-klädning, en turkisk schal, som till hälften betäckte icke den just allt för ungdomliga former, och på hufvudet en röd och hvit krusflorsturban med hvita panascher, hvilka behagligt svajade vid hennes stela nickningar till de åt höger och venster hälsande balgästerna. De efterföljande gracerna voro klädda i hvita florsklädningar, och hade törnrosor i lockarne. Alla fyra gingo upp till den sidan af salen, där våra resande stodo. Så snart de satt sig, närmade sig så småningom en hel svärm herrar.

— Herr pastor, frågade brukspatronen och ryttmästaren nästan på en gång den af sina bekanta, som lofvat vara deras vägvisare, hvilka äro dessa damer?

— Friherrinnan H—d och fröknarne hennes döttrar.

— Vill ni vara god och presentera mig för dem, innan den loverande skaran hinnar fram! tillade lifligt ryttmästaren.

Detta var snart gjordt, och straxt därefter hvirflade han i en liflig vals om med en af de vackra fladdrande blommorna.

— Nå, sade ryttmästaren småleende till sin vän, ett par timmar senare, — hvad säger du?

— Att jag nu går och lägger mig! svarade brukspatronen.

— Jag kommer snart efter! försäkrade baronen, och sökte behändigt att komma i samtal med pastorn. Rätt hyggliga flickor, de där unga damerna! Känner herr pastorn familjen?

— Ja, bevars....major H—d fadern, är en hedersman, men fattig på allt utom på döttrar och förhoppningar om goda mågar. Dagboholm är en klen gård, och friherrinnans lyx och fåfäng....

— Om förlåtelse, herr pastor, afbröt ryttmästaren, som nu hört mer än nog, jag ser att St—hal redan begifvit sig härifrån....jag får äran tacka för nöjet af er bekantskap. Och med en lätt bugning försvann vår baron.

Då herrarne följande morgon vaknade, hörde de med förundran en munter sång nedifrån, jämte stoj, skratt och klingande med glas. De gingo ner och fann hela sällskapet sysselsatt vid frukostborden. Medlidsamt drogo de på munnen, när de vid inträdet i samlingsrummen blefvo varse den förändring, som dagsljuset framställde på damernas såväl drägter som ansikten. I en sal på andra sidan drucko herrarne dragonpunch och rumlade dugtigt om. Mången fru stod förgäfves i dörren och vinkade med näsduken signal till uppbrott, och klockan var 1 på dagen, innan det blef så lugnt, att våra vänner kunde tänka på resa och afsked.

— Jag har en plan, började brukspatronen, då de nu, obehagligt stämda af den stundande skilsmessan, sutto bredvid hvarandra på soffan. Vill du följa mig på min resa? Den skall ej blifva utan intresse. Ett par månader i Köpenhamn, allting fritt, och du är lagom hemma för att innan mötets början vistas ett par dagar på Knapergården hos min familj. Har du tid och lust, så skall du vid återkomsten få lära känna min far, en gästfri man, och min syster, en herrlig ros?

Ryttmästaren teg, öfverraskad; men som han hade permission och en sådan resa i alla fall var af vida högre intresse än den tilltänkte, skref han i hast ett bref fullt af ursäkter till sina släktingar, och innan klockan 2 sutto herrarne åter i släden, hvarest vi nu tills vidare lämna dem.

IV.

Hjobsposten. Öfverändakastade förhoppningar. Den sista viljan.

Anklaga nornan, hvars vreda lotter
Ej månskor rubbade; falla från
Askdiger himmel på jordens son.
Tegnér.

Det torde vara tid att återvända till Halleberg för att se åt om ej sällskapet därstädes tänkte på hemfärden. Ingenting mindre. Man uppställde sig till en fandango....Klein hade redan för tredje gången på aftonen gifvit Maria handen, och de fruar, hvilka i egenskap af förkläden intogo soffan, började redan en och annan betänksam hviskning, då en uppassare inträdde och lämnade doktorn ett bref.

Han tog det och gick åt sidan för att läsa det. Marias blickar följde honom. Hon såg, att brefvet måtte vara af ett upprörande innehåll, ty han blef blek som döden. Efter några minuter nalkades han Maria — det kostade synbart på honom att på ett i följd af deras omgifning främmande sätt tala med henne.

— Ursäkta min fröken, jag måste på ögonblicket resa! Ett bref underrättar mig att min far, som haft den olycka att köra ned i en vak, däraf fått en så stark förkylning att hans lif hvar minut sväfvar i fara. Jag skyndar att tala med doktor Faxe — han skall säkert med nöje blifva er beskyddare på hemvägen.

Klein gjorde en vördnadsfull bugning och försvann. Några ögonblick därefter, då han uppgjort med sin kollega att denne under hans obestämda frånvaro skulle sköta hans praktik, fick den unge läkaren tillfälle att hviska till Maria: Jag hade hoppats ett annat slut på denna afton — tänk emellertid på mig som jag a l l t i d skall tänka på er! Så snart min plikt tillåter, är jag tillbaka.

Efter en timmas förlopp var han i staden, och äfter ännu en annan flög han vägen framåt, så fort man kan komma med hållhästar på hvarje gästgifvargård; och ehuru detta stundom går fort nog, tror jag dock vi, läsaren och jag, lika gärna kunna taga fågelvägen för att vara framme före doktorn och se hur det står till i vår hjeltes fädernehem....

Brunkanäs, tillhörigt assessor Klein, hans far, är beläget uti en af Smålands vackraste trakter. Åbyggningen ligger på en utskjutande udde, på tre sidor omgifven af en insjö, beströdd med de täckaste holmar. Den fjerde, som utgöres af en stor slät gård med herriga trädgårdar på sidorna, leder till en af höga björkar, sammanflätad allé hvilken åter för ut på stora landsvägen.

I detta verkliga paradis herskade nu dödens tystnad, i följd af den inomhus rådande sorgen; och vinterns hvita svepduk betäckee marken. I förstugan smög sig betjeningen stilla och varsamt fram och tillbaka.

Uti ett stort rum på nedre botten herskade i synnerhet denna hemska olycksbådande tystnad, som gör att man fruktar ljudet af sina egna steg. Väggarne i detta rum voro öfverdragna med gammalmodiga tapeter, och genom de halffälda gröna rullgardinerna kastade månen sina dystra strålar in i fonden af rummet.

Från en stor sparlakanssäng hördes de tunga andedragen af den sjuke [illegible] oliga slummer. Midtemot sängen, på en soffa, syntes ett äldre fruntimmer, öfverväldigat af sömn och nattvak, hafva gifvit vika för naturens fordringar, ty hennes hufvud hade i en halft liggande ställning nedsjunkit på dynorna. En gammal man steg nu upp från en länstol vid sängen, gick fram och bredde med varsam sorgfällighet en schal öfver den sofvande. Därefter satte sig den gamle åter, lyfte ett litet bord närmare åt sig och uppslog, sedan han ställt den gröna vaxskärmen framför ljuset, ett ställe ur biblen, det han tid efter annan läste. Skrynkorna på hans panna jämte de hvita lockarne vittnade att mången vinter tågat öfver hans hjessa, innan den blifvit blekt. Hans anletsdrag buro stämpeln af allvar och redlighet. Hans drägt hörde till den gammaldags formen.

Lätta steg närmade sig platsen, där gubben satt, en liten hvit hand klappade honom på axeln, och då han vände sig om, mötte hans välvilliga blick en ung flickas oroligt spännande öga.

— Huru är det, kära herr inspektor? hviskade en mild och ljuds stämma.

— Alldeles som när ni gick, mamsell Karolina, och det är ju knappt en timma sedan. Han har icke varit vaken; och då veta, att doktoren försäkrat att det i natt icke blir någon fara, är det obeskedligt af mamsell Karolina att icke taga någon hvila! bannades den gamle.

— Ack, det är mig omöjligt att sofva. Gudskelof att tant Lisa-Greta har lutat sitt hufvud ned! För hennes ålder blir det tröttsamt att försaka sin nattro — den goda gumman är så envis att det ej varit möjligt att få henne härifrån....Men hvad är klockan?

— Elfva! svarade inspektoren.

— O, min Gud, suckade hon, hvad Waldemar dröjer länge! Han borde längesedan varit här.

— Mamsell Lina är för otålig. Man reser ej mellan W— och Brunkenäs på mindre än ett dygn. Innan klockan ett är han troligtvis anländ.

Karolina gick nu tyst och försiktigt fram till sängen och drog lätt på sparlakanen; men då fadern oafbrutet slumrade, satte hon sig bredvid inspektorn och tog en på bordet liggande del af "Andagtsstunderna".

— Nåväl, sade den gamle, efter det ej blir hvila, så låt oss rätt så gärna samtala litet med hvarandra....Hvad kunde väl anledningen vara till gamle brukspatron St—has och hans dotters ankomst i går afton? Brukspatronens kan jag visst icke undra på, ty Gud skall veta att det kan allt behöfvas ett duktigt tag i affärerna här — men mamsell Julie förekom mig så stolt, när jag hjälpte henne ur släden, liksom ville hon hafva sagt: Se här är herskarinna!

Ja, ja! suckade Karolina, Gud vet bäst hvad som skall ske. Allt sedan barndomen har herr Lindman i månget litet bekymmer varit min förtrogna....jag vill äfven nu tala öppet. Ni vet, att familjerna Klein och St—hal sedan en mängd af år tillbaka lefvat på en utmärkt vänskapsfull fot med hvarandra. Pappas och brukspatronens vänskap har varit från ungdomstiden, då deras fäder lefde på samma sätt. För att befästa detta förhållande och göra det ännu varmare har pappa begärt af sin gamla vän Julies hand för Waldemar; och öfvertygad att detta äfven fullkomligt instämmer med dennes egen önskan, är det för att välsigna deras förening innan sin bortgång, som han åstundar att de här skola mötas.

— Evige Gud, pustade Lindman, hvilken hustru åt min hederlige redlige herr Waldemar! Ett sådant kokett stycke, och högmodig och tillgjord se'n....aj, aj, aj!

— Nånå, kära herr inspektor, hon är ingen engel, men besinna att pappa tror det. Waldemar länge älskat henne; och dessutom är hon skön, ovanligt skön och rik, det känner vi.

— Det må hon vara, och tyvärr är det just däraf hon blifvit förhexad; men jag säger förut att det är en stor olycka.

— Vidare, återtog Karolina, anser pappa att det blir en stor lycka för mig. Hvar skulle väl jag taga vägen? Ni vet väl att jag och gamle tant icke kunna bo ensamma här.

— Det behöfver ni ej heller, mamsell Lina! Ni har en säker tillflykt, när ni vill. Väl är kyrkoherden en man till åren, men det är dock icke ett parti att förakta, och nog satte jag hellre fötterna under eget bord än under en sådan svägerskas.

— O, tala ej därom! Jag vill snarare tjena än gifta mig blott för att blifva försörjd.

Inspektoren skakade på hufvudet. Det skälet, menar jag, kan vara viktigt nog, men människans vilja är hennes himmelrike! Emellertid torde den dag komma, då ni ångrar er.

— Aldrig, herr Lindman! Den gode kyrkoherden förtjenar varmare känslor för tillbudet af sin hand och sitt hjärta än jag kan skänka honom....Således kan jag ej komma att ångra det jag ej velat bedraga honom....Men, tillade hon och afbröt ämnet, jag fruktar, att pappa kan hafva misstagit sig på Waldemars känslor....Tyst, skäller ej Fylax....

Inspektorn tände hastigt en vaxstapel och gick ut. Karolina knäföll under stilla bön vid sängen. Efter en stund hörde hon att personer närmade sig dörren. Den öppnades sakta — och hon hvilade vid den älskade broderns bröst.

— O, Waldemar, hvilket sorgligt möte! utbrast den betryckta flickan.

— Trösta dig, min Karolina, du skall hos mig finna en brors och en fars känslor förenade!

Ljudet af denna röst trängde till den sjukes öra likt en himmelsk musik....Han vaknade.

— Är du här, min son? hördes en matt stämma, och Waldemar, nedböjd öfver sin fars dössäng, tryckte den vissnade handen till sina läppar, under det stora tårar nedföllo på den gamles kinder.

(Forts.)

Svensk Bokhandel.

Vid världens ända. Roman af Natalv von Eschstruth. 166 sidor. 1905.....60c

Biblisk konkordans. Nya testamentet. Förkortad uppl. af F. Schulthess, utgifven af John Swartz. 268 sidor. 1900. Original.klotband.....60c

Reseminnen från det Heliga Landet, Egypten och Turkiet af A. Nordlander. Med 23 planscher. 480 sidor. 1899. Inbundet i elegant originalklotband.....$1.00

Bibliska berättelser för barn af en teolog. Med 53 illustrationer. 176 sidor. 1889. Klotb.70c

Invalidens minnen. Romantiska berättelser från trettio-åriga kriget af Wilhelm Granath. Ny, omarbetad praktupplaga. Med talrika illstrationer. 832 sidor. 1905. Inb.....$2.00

Tordenskjolds spikklubba. En episod ur Göteborgs och dess omgifnings historia af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 167 sid. 1905..50c

I granatelden vid Jalu. Skildringar och äfventyr från rysk-japanska kriget af A.O.Klausmann. Med 4 planscher. 147 sidor. 1904. Kartonerad....65c

Psalmer och sånger, af Joh. Dillner. 185 sidor. 1894. Kartonerad.....20c

När krigsguden talar. Romantiserad skildring af vårt kommande krig af Iwan T. Aminoff (Radscha). Med talrika illustrationer. 582 sidor. 1904. Originalklotband.....$1.75

Ryssen är öfver oss! En historisk berättelse om Norrköpings förstöring af ryssarna år 1710 af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 157 sidor. 1905.....50c

Raskolnikow. Roman ur ryska samhällslifvet af Fedor Dostojevski. Två delar. Inbunden per del.....70c
Kartonerad.....35c

Hjortdödaren. Roman fr. indian- och jägarlifvet i Amerika af J. F. Cooper. Med många, delvis kolorer. illustrationer. 240 sidor. Klotband.....70c

August Blanches Berättelser. Illustrerade af framstående svenska konstnärer såsom Carl Larsson, Bruno Liljefors m. fl.
—Hyrkuskens berättelser....65c
—En skådespelares äfventyr.65c
—En prestmans anteckningar.65c
—Taflor och berättelser.....65c
—Berättelser ur Stockholmslifvet. Tre delar a.....65c

Sångernas bok. Af Heinrich Heine. Öfversättning af Alfred Victorin. Med 2:ne porträtt af författaren. Inb.....70c

Ned med vapnen. Af Bertha von Suttner. Ny fullständig upplaga. Inbunden i vackert klotband.....70c

Kvinnan på 30 år. Roman af Honore de Balzac. Med ett porträtt. Inb.....70c

Bebodda världar. Af Camille Flamarion. Med ett porträtt och 16 sidor illustrationer. (Öfversättning af Tom Wilson från originalets 38:e upplaga. Inbunden.....70c

Huckleberry Finns äfventyr. Af Mark Twain. Ofversättning af Tom Wilson. Med författarens porträtt. Inb.....70c

Abrahams offer. Roman från Boerkriget af Gustaf Janson. Med författarens porträtt. Inbunden.....70c

En folkfiende. Af Henrik Ibsen. Med 2:ne porträtt af författaren. Inb.....70c

Urania. Af Camille Flammarion. Öfversättning af Hilda Sachs. Med författarens porträtt. Inb.....70c

Sherlock Holmes äfventyr. Af Conan Doyle. Öfversättning af Tom Wilson. Två delar. Inbunden per del.....70c

Niels Lyhne. Af J. P. Jacobsen. Med 2:ne porträtt. Inb....90c

En Nihilist. Roman af Serge Stepniak. En verklighetsskildring från Ryssland af första rang. Inbunden i vackert klotband.....70c

Kleopatra af Jean Bertheroy. En historisk roman från det gamla Egypten under drottning Kleopatra. 236 sidor.....60c

Julies dagbok af Peter Nansen. 244 sidar.....70c

Svenska lycksökare i dollarns land. Skildringar ur verkligheten af Axel Kerfve. Med talrika illustrationer. Vackert tryck, fint papper, elegant klotband. 731 sidor. Tryckt 1907.....$1.80

Ofvanstående böcker sändas portofritt efter beloppets mottagande.
☞ Utförlig katalog sändes frit på begäran.

C. RASMUSSEN PUB. CO
730—734 S. 4th St., Minneapolis, Minn.